

HAYATTA EN ÖNEMLİ ŞEY!*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi hakka hamdihî ve's-salâtü ve's-selâmü alâ şeyyidinâ muhammedin ve alâ âlihî ve sahibihî ve men tebiahû biihsânin ecmaîne't-tayyibîne't-tâhirîn...

Çok değerli kardeşlerim!

Hoş geldiniz. Aranızda olmaktan sevinç duyuyorum, mutluluk duyuyorum, Allah'a hamd ü senalar ediyorum. Çünkü, bütün müslümanlar kardeşdir.

Peygamberimiz Muhammed-i Mustafa Efendimiz Hazretleri'ne sonsuz salat u selâm, tahiyat ve ihtiramlarımı arz ederim. Allahu Teâlâ Hazretleri bizi Peygamber Efendimiz'in şefaatine erdirsin, dünyada ahirette yanında, yolunda eylesin... Cennette komşu eylesin...

Bu yurda gelişim ilk geliş. Uzaktan Sydney'de böyle bir yurt açıldı diye duyup sevinmiştim. Fakat, gördüğüm zaman takdirlerim çok daha fazlalaştı. Sanıyorum benim gibi muhtelif dernek yöneticisi kıymetli misafirlerimiz var. Belki onların da içinde ilk defa gelenler vardır, burayı ilk görenler vardır. Bu müessesenin kurucularına dualar ediyorum, Allah razı olsun. Allah-u Teâlâ Hazretleri çok büyük mükâfatlar ile onları dünyada da, ahirette de taltif eylesin...

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

Çünkü, dinimiz bakımından en önemli olan, en sevaplı olan işi yaptılar. İlim yolunu açtılar, Sydney de ilim yoluna hizmet veren bir müessese kurdular. Bu çok önemli... Bir insanın yaşamak hakkıdır ve yaşamasını sağlayacak olan araç ve gereçler, madde ve eşyalar önemlidir. Yaşam için hava lâzım, önemli. Su lâzım, önemli. Güneş lâzım, önemli. Sıhhat lâzım, önemli. Para lâzım, önemli. Yani, bu hayatın sürdürülmesi için yapılan çalışmalar, kullanılan Vasıtalar önemli ama; insan ne kadar hayatına himmet etse, gayret etse, dünyada ebedi kalamıyor. Ölümlü...

Ademoğlu ölümlü türemiş diyor atalarımız. Ölümlüyüz, faniyiz, bu dünyadan geçeceğiz, göçeceğiz. Burası bizim asıl yerimiz, yurdumuz değil, asıl yerimiz ahiret. Ne kadar gayret etsek, yaşamımız bir müddet sonra sona erecek. Zaten yaşatan ve öldüren, hayatı veren ve alan Allah'tır. Onun ne zaman hayatımızı alacağını da bilmiyoruz.

O halde hayattan da mühim olan bir şey var, hayattan da önemli. Ve bazen biz hayatımızı o önemli olan şey için feda da ediyoruz. Meselâ, Allah rızası için şehid oluyoruz. Hayatımızı da veriyoruz. Malımızı verdiğimiz gibi, canımızı da veriyoruz. Neden? Ebedi hayat daha önemli olduğundan, bu dünya hayatını feda ediyoruz. Ahirete göçmeye, gitmeye razı oluyoruz.

İşte, hayattan da önemli olan şey... Muhterem kardeşlerim, hayattan da önemli olan şey: İmandır, müslüman olmaktır. Allah'ın sevdiği, razı olduğu imana sahip olmaktır. İnsan iman

sahibi olduğu zaman, iki cihan saadetini sağlamış olur.

Binaen aleyh, imana yapılan hizmetler hizmetlerin en kıymetlisidir. Şimdi Türkiye’de olsun, başka ÷lkelerde olsun, imana hizmet edici müessese kurmak önemli... Fakat, burada hem önemli, hem muaccel... Acele önemli, acele olarak da önemi var.

Çünkü, burada imana hizmet edici müessese kurmak hem ehemmiyetli... Bakın mühim var, ehem var derler... Mühim ne demek? Önemli demek. Ehemm ne demek? Çok çok önemli demek, çok önemli demek... Hem ehemmiyeti var, çok çok önemi var. Hem de musta’ciliyeti var... Acilen yapmak lâzım. Neden? Evlâtlar gidiyor, elden gidiyor; hanımlar elden gidiyor. Nasıl gidiyor? Hanım bizim evde duruyor, nasıl elden gidiyor? Kafası gidiyor, kalbi gidiyor, kayıyor, aklı gidiyor; imanını gidiyor.

“—Açık geziyor mu?”

“—Geziyor.”

“—Namaz kılıyor mu?”

“—Bıraktı.”

“—Eh, tamam işte gidiyor. Elden gidiyor demektir o, zayıf demektir. Namazı bıraktıysa, ibadeti bıraktıysa, o zaman durum fena demektir.”

Onun için, en önemli iş, imanını korumaya yönelik kültür müesseseleri kurmaktır. En önemli iş, kültür müessesesi kurmaktır. İşte bu Me’va Yurdu o işi sağlıyor. Yani siz belki küçük gibi görürsünüz, bir tohumu ekmek belki küçük

gibi görünebilir ama; o tohum büyüyüp meyva verdiği zaman, Ooo.. Oh. Ne kadar tatlı meyvası var, ne kadar güzel diye herkes memnun olur. Bu bir tohumdur, bir tohum ekmedir. Bunun meyvası olduğu zaman, önemi anlaşılacak.

Bunun meyvası nedir? Alim hoca yetişmiş olacak burada. Dindar, İngilizce bilen, Avustralya'yı bilen, dinimize hizmet eden eleman yetişmiş olacak burada. Bu çok önemli.

Onun için, böyle bir müessese kurulmuş olması Sydney'de,

büyük bir hayırdır. Hatta, yağmurların yağmasına vesiledir. Hatta, yangının kesilmesine vesiledir. Hatta, bereketin gelmesine vesiledir. Çok önemli bir olaydır.

Mânevî bakımdan bu işler bilinmez. Neden, neyin ne olduğu bilinmez. Çok önemli bir hadisedir. Böyle bir müessesenin kurulması. Sayısının azlığına üzülmeysin, su an da on öğrencisi var. Artar, müessese kuruldu mu artar Bir hayır sahibi Çıkar, Burası küçük geliyor der, benim param var der, ahir ömrümde bir hayır yapmak istiyorum der, karşıdaki okulu alır. Bir başka hayır sahibi derki: benim fabrikam var, yirmi tane öğrenci bulun, ben parasını vereceğim der. Yani, siz müesseseyi kurdunuz mu, müessese çalışır. Türkiye'de de böyle oluyor. Allah rızası için bayrağı açıp ortaya çıktı mı bir insan, arkası geliyor.

Onun için, şu müesseseyi kurmanızdan dolayı sizi tebrik ediyorum. Allah razı olsun, önemli bir çalışmadır. Arkadaşlarımızın müjdeleri var-

dır, bu müesseseye devam eden öğrencilerin hallerinde güzelleşme, gelişme, hayran olunacak bir olumluluk olduğunu hem Melbourne'daki müessesemizde söylüyorlar, hem burada söylüyorlar. Bu önemli, işaret önemli, yani gelişmenin güzel olduğuna dair müsbet sinyalleri almış oluyoruz... Bu çok önemli.

Allah-u Teâlâ Hazretleri bu müesseseyi pâyidar eylesin... Payidar demek, devamlı demek. Bir müesseseyi kurmak önemlidir ama, müesseseyi idame ettirmek daha önemlidir. Müesseseler kurulur, camiler yapılır amma; bazen harab olur.

Koca Fatih Sultan Muhammed Han Hazretleri İstanbul'u aldığı zaman, Farsça bir beyit söylemiş, diyor ki:

*Perdadari mi-küned der kasr-ı Kayser ankebut;
Bum nevbet mi-zened der târem-i Efrasiyab.*

Farsça bir beyit söylemiş. Şair Padişah. Hem kılıcı var, hem kalemi var. Hem kalbi var, hem akli var. Büyük insanlar. Allah şefaatlerine erdirsin... Farsça bir şiir söylüyor, mânâsı derin, diyor ki: "Efsanevi kahraman Efrasiyab'ın türbesinde baykuşlar ötüyor. Bizans Kayserinin sarayında örümcekler etrafı kaplamış, yani, harab olmuş." Müesseseler kurulur, harab olursa kıymeti yok. Payidar olması önemli, devamı önemli. Müessesenin kurumu kadar, devamı önemlidir. Peygamber Efendimiz SAS Hazretleri buyuruyor ki:¹

¹ Buhârî, *Sahîh*, c.XX, s.100, no:5983; Müslim, *Sahîh*, c.IV, s.188; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.VI, s.165, no:25356; İshak ibn-i Râhaveyh, *Müsned*, c.II, s.140, no:626; Kudâî, *Müsnedü'ş-Şihâb*, c.II, s.254, no:1303; Beyhakî, *Sünenü'lKübrâ*, c.II, s.485,

أَحَبُّ الْأَعْمَالِ إِلَى اللَّهِ أَذْوَمُهَا وَإِنْ قَلَّ

(خ.م.حم. عن عائشة)

(*Ehabbü'l-a'mâli ila'llâhi edvemühâ ve in kalle*)
“Allah katında amellerin en sevgilisi, az da olsa devamlı olanıdır.” “—Bu zat-ı muhterem, namaza beş vakit muntazaman gelir. Hiç aksatmaz.” Hah, devamlı ibadet hayırlı ve önemli. “—Bu adam bir ara bir parladı, geldi ibadet etti, kafasıyla yere secde etti bu. Tak taka taka, tak taka taka... Namaz kıldı kıldı... Şimdi gene bozdu vaziyeti. Sakalı tıraş etti, blue-jean pantolonu giydi, camının semtine şimdi uğramıyor.” Olmadı, bir yandı, bir söndü. Devam etmedi. Devam etmeyince kıymeti yok, devamlı olacak. Hem de, Peygamber Efendimiz buyuruyor ki:²

مِنْ اسْتَوَى يَوْمَاهُ فَهُوَ مَغْبُونٌ

(*Meni'stevä yevmâhü fehüve mağbûnün*)
“İki günü müsâvi olan, birbirine eşit olan

no:4342; Begavî, *Şerhü's-Sünneh*, c.II, s.160; Hz. Aişe RA'dan. Kudâî, *Müsnedü's-Şihâb*, c.II, s.254, no:1302; Tahâvî, *Müşkilü'l-Âsâr*, c.III, s.261, no:1065; Ebû Hüreyre RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.57, no:5476; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.I, s.418, no:669.

² Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.III, s.611, no:5910; Hz. Ali RA'dan.

Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.VIII, s.35; Hasan-ı Basrî Rh.A'ten.

İbn-i Ebi'd-Dünyâ, *el-Menâmât*, c.I, s.116, no:243. Hatîb-i Bağdâdî, *Iktizâü'l-İlm*, c.I, s.112, no:196.

Keşfü'l-Hafâ, c.II, s.1403, no:2406.

ziyandadır.”

Gittikçe yukarıya doğru grafik gelişme gösterecek, iyiye doğru gidecek. İki günü eşit oldu mu, ziyandadır insan... İkinci günü birincisinden, istikbali mazisinden daha güzel olması lâzım!

Onun için, bu müesseseyi kuranları tebrik ediyorum. Allah hepinizden razı olsun... Diyar-ı gurbette İslâm'ın bayrağını açmışsınız, bir kalenin üstüne İslâm'ın *Lâ ilâhe illa'llah* bayrağını çekmişsiniz; burada evlâtlarınız yetişecek.

Bir Avrupalı zat eser yazmış, diyor ki: İslâm ale mi çok büyük alimler yetiştirmiştir. Neden? Eski devirde, en zeki insanlar din ilmine giriyorlar, o ilimde tahsil yapıyorlardı. Şimdi bu devirde, en zeki insanlar ya doktor oluyor, ya mühendis. Teknik konuya kayıyor. Halbuki teknik konu, dünyevi konudur, dünya ile ilgili konudur. Ahi-ret ilimlerinde büyük kapasiteli, çok kaliteli insanların olması lâzım.

Burada bu zatın sözünden şunu çıkartıyoruz: İçinizden mali durumu iyi olan dostlarımız, kardeşlerimiz; en akıllı çocuğunu, cin gibi olanı din yoluna versin. Hani padişâhın en küçük oğlu her şeyi başarıyor ya. Yedi başlı devin kafasını kesiyor, bilmem ne yapıyor filan. E, padişâhın küçük oğlu, en akıllısı o, ötekiler gibi değil, çok akıllı.

Tamam, siz de en akıllı şehzadenizi din yoluna verin! Yedi başlı dev var karşımızda, onun kafasını kesmek lâzım. Kaliteli insan, din adamı olsun. Dili var, tahsili var, her türlü meziyeti var... Babası da zengin, sırtı da kalın, kimsenin

eline de bakmıyor, kimseden para-pul da istemiyor; hatta daha sağa-sola kendisi para veriyor. Tamam...

Böyle alime can kurban, canlar feda... Böyle din alimi oldu mu, yani halkın cebinde, kesesinde gözü yok; hizmette... Gönlünde hizmet aşkı var, hizmete hayatını vakfetmiş. Böyle insan lâzım bize. Din mesleğini geçim kaynağı yapan insandan, dini satıp dünyalığı sağlayan insandan hiç hayır gelmez. Nasıl insandan hayır gelir? Allah'ın rızasını kazanmak isteyen insandan hayır gelir.

Binaen aleyh, siz de zenginseniz, en akıllı çocuğunuza diyeceksiniz ki:

“—Evlâdım. sen hiç üzülme, tasa çekme, geçim için telaş eyleme; ben sana Mercedes araba alacağım, cebine ayda beş bin dolar koyacağım. Har vurup harman savuracak kadar bol para vereceğim. Yeter ki sen Kur'an'ı öğren, yeter ki sen Peygamber Efendimiz'in sünnet-i seniyyesini öğren, yeter ki sen fıkıh-ı İslâmiyye'yi öğren, dinimizin inceliklerine aşına ol! Güzel ahlâklı ol, kendini iyi yetiştirmiş insan ol. Benim canım sana feda, ben senin hizmetindeyim. Ben senin babanımm amma, ben senin hizmetindeyim!” deyin, en akıllı çocuklarınızı bu tahsile verin!

Çünkü, insanlar neden başka tahsillere gidiyorlar? Geçinmek için. Liseli bir çocuğun yanına yanaşın, “Ne olacaksınız?” diye sorun! Bakalım ne diyecek?

Ben birisine sordum, “Ne olacaksınız?” dedim? “Pilot olacağım.” dedi. “Niye?” dedim.

“Amerika’da bir pilotun maaşı ayda şu kadar.” dedi. Çok pahalı. Aklında para var, pilot olursa çok para alacak, onu istiyor.

Başka çocuklara soruyorsun, “İşte kompüter mühendisi olacağım!” diyor, “Mühendis olacağım!” diyor, “Doktor olacağım!” diyor, ve sâire, ve sâire..

Ama, biz el-hamdü lillâh, bir meş’ale yaktık Türkiye’de... Küçük çocuklara soruyorum ben şimdi, bacaksızlar böyle aramızda dolaşıyorlar, yaramazlar. Ama, çocuğun küçükken yaramaz olması, büyükken akıllı olacağını gösterir. Ona kızmamak lâzım! Böyle toplantılar olduğu zaman, kucağına alıyor babası, geliyor yanımıza; el öpüyor, çiçek veriyor... filan.

“—Büyüyünce ne olacaksınız?” diyorum.

“—Hoca olacağım, hoca...” diyor.

Kaç kişiye sordum böyle çeşitli programlarda, aferin. Annesi, babası hoca yetiştirmek istiyor. Neden? Hoca yetiştirmek, din

alimi yetiştirmek önemli de ondan...

Ama, burada önemli değil *ehem*, yâni çok önemli,,. Ve musta’cel, çok çok acil... Çünkü, yangın başlamış, alevler yükseliyor. Söndürmek lâzım!

Ölenler oluyor, imandan çıkanlar çıkıyor, yolunu şaşırırlar şaşırıyor. Hap kullanmağa başlayanlar başladı. Delikanlı olan çocuklar anasına, babasına asi oldu. Kayboldu. Kızlar açık saçık, namaz niyaz yok, dini bilgi yok... Yâni iş önem kesbediyor. Çocuklar denize düşmüş, kurtarılması lâzım artık. Bu isin musta’ciliyeti

var, acelesi var...

Onun için, hepinizden Allah'ın dinine hizmet etmenizi, yardımcı olmanızı; Allah nâmına rica ediyorum, diliyorum, istiyorum... Çünkü, Allah-u Teâlâ Hazretleri Saf Sûresi'nin son ayet-i kerimesinde buyuruyor ki:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُونُوا أَنْصَارَ اللَّهِ

(الصّف: ١٤)

(*Yâ eyyühe'llezîne âmenû kûnû ensàra'llàh*)
“Ey İman edenler, Allah'ın yardımcıları olun!”
(Saf, 61/14)

“—Yâ Rabbi. Sen alemlerin Rabbisin, sen her şeye kadirsin! Sen bir şeyin olmasını istediğin zaman, “Ol!” dersin olur. Yâ Rabbi. senin yardıma, yardımcıya ihtiyacın yok ki... Bu ayetin hikmeti, mânâsı ne? (*Kûnû ensàra'llàh*) “Allah'ın yardımcıları olun!” diyorsun, bunun mânâsı ne?”

Bu ayetin mânâsı:

“—Ey kullarım! Ben benim dinime hizmet edenleri severim. Benim dinime hizmet edenleri, kendime hizmet etmiş gibi taltif ederim, mükâfatlandırırım.

Çünkü, sahih hadis-i şeriflerde biliyoruz ki: Allah-u Teâlâ Hazretleri, ahirette bir kuluna meselâ diyecek ki:

“—Ey kulum! Ben acıktım da dünyada, sen beni doyurmadın.” Kul şaşırarak, diyecek ki:

“—Yâ Rabbi, sen alemlerin Rabbisin, acıkır mısın? Rızkı

yaratan sensin, rızkı veren sensin!”

إِنَّ اللَّهَ هُوَ الرَّزَّاقُ ذُو الْقُوَّةِ الْمَتِينُ

(الذاريات: ٥٨)

(*Inna'llàhe hüve'r-rezzâku zü'l-kuvveti'l-metîn*) [Şüphesiz rızık veren, güç ve kuvvet sahibi olan ancak Allah'tır.] (Zâriyât, 51/58)

“—Biz senin nimetlerinle geçiniyoruz, nimetlerin sahibi sensin! Senin acıkman ne demek?”

Buyuracak ki, Allah-u Teâlâ Hazretleri... Sahih hadislerde bu haberler. Ahireti biz bilemezdik, Peygamber Efendimiz bildiriyor. Ona da Allah bildiriyor:

“—Ey kulum. Dünyadayken bir fukaracık senin kapına geldi de, açım dedi ya. Hani, tak tak kapıyı çaldı, karnım aç dedi ya hani. Sen ona yemek vermedin ya. Evine almak istemedin, yemek de vermedin; ‘Allah versin!’ dedin.”

Öyle bir de adet var. Yahu, Allah sana sorar mı verecek olduğu zaman? Allah senden emir mi bekleyecek yani? “Allah versin!” diyor. Senin kapına gelmiş, sen ver!

Senin kapındaki dilenci, Allah'ın sana hediyesidir. Peygamber Efendimiz öyle buyuruyor. Allah'ın hediyesidir, kapıya gelen insan; yahu, ver de sevap kazan. Kapıyı açıyor, Allah rızası için bir şey istiyor adam. “Allah versin!” diyor,

çat kapıyı yüzüne kapatıyor. Böyle şey olur mu?

Eğer, o aç kulum aç geldiği zaman sen ona yemek verseydin, onun gönlünü alsaydın; sanki beni doyurmuş gibi sevap alacaktın buyuruyor Allah-u Teâlâ Hazretleri. Demek ki, kullarına hizmet etmek lâzım!

Muhterem kardeşlerim. Açları doyurmak lâzım ki, Allah büyük mükâfat versin. Çıplakları giydirmek lâzım ki, Allah büyük mükâfat versin. Şaşırانları doğru yola çekmek lâzım ki, Allah büyük mükâfat versin. Emrediyor: (*Kûnû ensàra'llàh*) Allah'ın yardımcıları olun. Ne demek? Allah'ın dinine yardım eden

insanlar olun. İslâm'a yardımcı olacaksınız, İslâm'ı bu diyarlara yayacaksınız. Değil kendi evlâtlarınız, bu diyarda yaşayan herkes *Lâ ilâhe illa'llàh* diyecek.

أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ
وَرَسُولُهُ

(*Eşhedü en lâ ilâhe illa'llàh, ve eşhedü enne muhammeden abdühû ve rasûlüh*) diyecek. De-dirteceksiniz, anlatacaksınız izah edeceksiniz.

Kardeşlerim, bu puta tapılmaz. Hazreti İsâ da Allah'ın bir kulu. (*Abduhû ve rasûlühû ve rûhun minhü*) Yani, Allah'ın bir mübarek kulu... Edepli bir kulu amma; Allah'ın oğlu değil. Allah'ın bir oğul edinmesi bahis konusu değil. Allah-u Teâlâ Hazretleri evlenip de, düğün dernek yapıp da, karı alıp da, izdivac eyleyip de, zifaf olup da;

çocuk olma gibi şeyler, Allah'a büyük iftiradır.

إِنَّكُمْ لَتَقُولُونَ قَوْلًا عَظِيمًا

(الإسراء: ٤٠)

(*Innehüm letekülûne kavlen azîmâ*) [Gerçekten siz, vebali çok büyük bir söz söylüyorsunuz.] (İsra, 17/40)

Ne büyük bir iftira, ne korkunç bir söz söylüyor bunu söyleyenler. Herkes, Allah'ın divanına kul olarak gidecek. Bütün peygamberler ve Hazreti İsa da kul olarak Allah'ın huzuruna varacak. Allah-u Teâlâ Hazretleri ona soracak:

أَأَنْتَ قُلْتَ لِلنَّاسِ اتَّخِذُونِي وَأُمِّيَ إِلَهَيْنِ مِنْ دُونِ
اللَّهِ

(المائدة: ١١٦)

(*E ente kulte li'n-nâsi'ttehezûnî ve ümmiye ilâheyni min dûni'llâh*) “‘Beni ve anamı, Allah'tan başka iki tanrı edinin de tapının!’ diye sen mi söyledin kullara?” (Mâide, 5/116) diye soracak kıyamet gününde.

Hız. İsa AS diyecek ki:

سُبْحَانَكَ مَا يَكُونُ لِي أَنْ أَقُولَ مَا لَيْسَ لِي بِحَقِّ
إِنْ كُنْتُ قُلْتُهُ فَقَدْ عَلِمْتَهُ

(المائدة: ١١٦)

(*Sübhâneke mâ yekûnü lî en ekûle mâ leyse lî bi-hakkın*) “Yâ Rabbi, seni tesbih ederim, sen her türlü ayıptan, eksiklikten, noksanlıktan münezzehsin! Söylemedim, hiç öyle söyler miyim? Hakkım olmayan şeyi söylemek bana yakışmaz. (*In küntü kultühû fekad alimtehû*) Eğer ben onu söylemiş olsaydım, muhakkak sen bilirdin!”

مَا قُلْتُ لَهُمْ إِلَّا مَا أَمَرْتَنِي بِهِ أَنْ اعْبُدُوا اللَّهَ
رَبِّي وَرَبَّكُمْ

(المائدة: ١١٧)

(*Mâ kultü lehüm illâ mâ emertenî bihî*) “Ben onlara, ancak sen bana ne emreylediysen onu söyledim: (*Eni’budu’llâhe rabbî ve rabbeküm*) ‘Benim de Rabbim, sizin de Rabbiniz olan Allah’a kulluk edin! Allah’tan gayriye tapmayın!’ dedim.” (Mâide, 5/117)

Bunu anlatacaksınız:

“—Ey kardeşim Hazret-i İlsâ’yı seviyorsan, Hazret-i Meryem’i seviyorsan, Allah’a ibadet et! Hazreti Meryem’i biz de seviyoruz, Hazreti İlsâ’yı biz de seviyoruz ama; ona tapındığın zaman şirk olur, kâfir olursun, cehenneme gidersin!” diyeceksiniz.

لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ

(المائدة: ٧٢)

(*Lekad kefere'llezîne kâlû inna'llàhe hüve'l-mesîhü'bnü meryem*) “Meryem’in oğlu İsa tanrıdır diyenler, kâfir oldu.” (Mâide, 5/72) diye Kur’an-ı Kerim kesin olarak bildiriyor.

Bunu anlatacaksınız. Allah-u Teâlâ Hazretleri buyuruyor ki, Kur’an-ı Kerim’de... Size de emir, bütün diğer müslüman kardeşlerimize de emir. O hristiyanlara deyin ki:

قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَى كَلِمَةٍ سَوَاءٍ بَيْنَنَا
وَبَيْنَكُمْ إِلَّا نَعْبُدَ إِلَّا اللَّهَ وَلَا نُشْرِكَ بِهِ شَيْئًا وَلَا
يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضًا أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ

(آل عمران: ٦٤)

(*Kul yâ ehle'l-kitâbi*) “Ey ehl-i kitap! (Teâlev ilâ kelimetin sevâin beynenâ ve beyneküm) Sizinle bizim aramızda müşterek olan bir söze, temel inanca geliniz: (*Ellâ na'büde illa'llâh*) Allah’tan başkasına tapmayalım! (*Ve lâ nüşrike bihî şey'en*) Ona hiçbir şeyi eş tutmayalım! (*Ve lâ yettahîze ba'dunâ ba'dan erbâben min dûni'llâh*) Allah’ı bırakıp da, kimimiz kimimizi ilâhlaştırmasın! İnsanlardan aramızdan yetişmiş bir insanı Hazret-i İsa’yı, Rab edinmeyelim!” (Âl-i İmran, 3/64) diye onları davet etmemizi Allah emrediyor.

Bu daveti yapmak sizin vazifeniz.

“—Hocam, ben yapsam, bir atımlık barutum var. Bilgim az, lisânım yeterli değil?”

O zaman çocuğunu yetiştir, de ki:

“—Yâ Rabbi! Ben cahil yetiştim. Malî bakımdan sıkıntı içinde büyüdüm. Türkiye’de iş bulamadım da, Avustralya’ya çalışmaya geldim. Çalışmaktan, para kazanmaktan senin dinine hizmet etmeğe vakit bulamadım; suçumu, kabahatimi, eksikimi, kusurumu biliyorum. Ömrümü zayi ettim, senin yolunda geçiremedim ama; şu evlâdımı iyi yetiştirmeğe çalıştım. Şu evladımı müslüman, mütedeyyin, Allah’ın dinine hizmet edecek gibi yetiştirmeğe gayret ettim, ya Rabbi! Beni affet ya Rabbi. Bu evlâdımı kabul eyle ya Rabbi!”

Kendim yapamadım, evlâdıma yaptırmak için ona destek verdim. Elimden bu kadarı geldi. Sen *Ekremü’l-ekrem*’sin, affedicisin, beni bağışla ya Rabbi!” diye ağlamamız lâzım. Çünkü, vazife bizimdi. Herkes, her koyun kendi bacağından aşılacak. Dünyada rızık talep etmek vazife değildir.

Muhterem kardeşlerim. Para kazanacağım diye çalışmak vazife değildir. Dünyada her yaratığın vazifesi, Allah’a kulluk etmektir.

وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ

(الذاريات: ٥٦)

(*Ve mâ halaktü’l-cinne ve’l-inse illâ li-ya’budûn.*) “Ben, cinleri ve insanları ancak bana ibadet etsinler diye yarattım.” (Zâriyat, 51/56) Avustralya’da işçilik yapsınlar diye yaratmadım ki, kula kul olsunlar diye yaratmadım ki: bana kulluk etsinler diye yarattım.

Atâullah-ı İskenderânî Hazretleri'nin güzel bir vecîzesi vardır *el-Hikemü'l-Atâiyye*'de. Diyor ki o, sert bir ifadeyle:

اجْتِهَادُكَ فِيمَا ضَمِنَ لَكَ وَتَقْصِيرُكَ فِيمَا طَلَبَ
مِنْكَ دَلِيلٌ عَلَى انْطِمَاسِ الْبَصِيرَةِ مِنْكَ

(*İctihâdüke fîmâ dumine leke, ve taksîruke fîmâ tulibe minke, delîlün ale'ntimasi'l-basîrete minke*) “Senin için garanti edilmiş konuda koşturup durman, senden istenen konuda ise kusurlu ve kabahatli ve eksikli kalman, senin basiretinin kapalı olduğuna alâmettir.” diyor.

Allah'ın sana garanti ettiği rızkın peşinde koşuyorsun da, Allah'ın senden istediği ibadeti yapmıyorsun ha? Sen körsün. Senin basiretinin kör olduğuna alâmettir bu. Sen, Allah'ın rızkı garanti ettiğini bilmiyor musun?

مَا أُرِيدُ مِنْهُمْ مِنْ رِزْقٍ وَمَا أُرِيدُ أَنْ يُطْعَمُونَ

(الذاريات: ٥٧)

(*Mâ ürîdü minhüm min rizkın ve mâ ürîdü en yut'imûn*) “Ben onlardan rızık istemiyorum. Bana yemek yedirmelerini de istemiyorum.” (Zâriyât, 51/57)

إِنَّ اللَّهَ هُوَ الرَّزَّاقُ ذُو الْقُوَّةِ الْمَتِينُ

(الذاريات: ٥٨)

(*İnna'llàhe hüve'r-rezzâku zü'l-kuvveti'l-*

metîn) “Şüphesiz rızıklandırılan da, güç ve kuvvet sahibi olan da Allah’tır.” (Zâriyât, 51/58) dediğini bilmiyor musun? Allah’ın rızkı gönderdiğini, Rezzak-ı Alem olduğunu bilmiyor musun sen? Güvenmiyor musun yoksa? Allah’a güvenmiyor musun, Allah’ın rızkı gönderici olduğuna inanmıyor musun, güvenmiyor musun? “—İnanıyorum Hocam! Sıkıştırma, inanıyorum tamam.”

Allah senden rızık istemiyor, Allah senden dinine hizmet etmeyi istiyor. Kendisine güzel kulluk yapmayı istiyor. Allah’a kulluğu düşün, Allah’a güzel kulluk yapmağa bak! Ahirette onun divanında durup, ona hesap vereceksin. Hem kendin Allah’ın dinine hizmet et. Hem de çoluk-çocuğunla Allah’ın dininin hizmetine gir.

Bu dinin din adamı kadrosu yoktur, misyoner teşkilatı yoktur. Neden? Bütün müslümanlar din kadrosundadır da ondan... Bütün müslümanların vazifesi, Allah’ın dinine hizmet etmektir de ondan... Sen de vazifelisin de ondan... E, sen vazifeni yapmıyorsun! “—Bilmiyorum da, ondan yapmıyorum.” Paranı da vermiyorsun, cimrilik de yapıyorsun. Yapılmış müesseseyi de desteklemiyorsun. Bak, hristiyanlar kiliselerine ne kadar masraflar yapmışlar. Her parselin en güzel köşesi kiliselerin... Her yeni semtte, çok modern mimarlara çizdirilmiş pırıl pırıl kiliseler var... Var mı senin bir güzel, bir doğru düzgün ibadethanen? Her şehirde müslüman var. “—İşte, biz de Auburn Camii’ni yaptık Hocam!” Auburn Camii’nin konferans salonu nerede? Auburn Camii’nin kütüphanesi nerede? Auburn

Camii'nin imam evi, müezzin evi nerede? Auburn Camii'nin sosyal tesisleri nerede? Kubbesi para eder mi? Kubbesini kaplamak yeter mi? Namazı biz çayırdaki da kılarız. Peygamber SAS Bir hadis-i şeriflerinde buyurmuşlar ki: ³

وَجُعِلَتْ لِيَ الْأَرْضُ طَهُورًا وَمَسْجِدًا

(م.ت. عن أبي هريرة)

(*Ve cuilet liye'l-ardu tahûran ve mescidâ*)
[Toprak bana temiz ve temizleyici kılındı ve yeryüzü mescid kılındı.]

Biz müslümanlara yeryüzü mescid kılınmıştır. Toprakta, çimende namaz kılarız. Biz dört bin-beş bin kilometre yolculuk yaptık, her kasabada namaz kıldık. Hiç müslüman olmayan kasabada ezan okuduk, namaz kıldık. Parklarda namaz kıldık. Parklarda abdest aldık, umumi tuvaletlerde abdestimizi tazeledik, namaz kıldık.

Bunlar mühim işler değildir, İslâmî müesseseler önemlidir. Yani, kubbeli bir cami yapmak yetmiyor, caminin sosyal tesisleri önemli. Kubbeli bir cami yapmak, caminin fonksiyonunu, kıymetini, vazifesini yapması gereken görevin ne olduğunu bilmemek demektir.

Caminin nasıl olduğunu git de Mimar Sinan'dan

³ Müslim, *Sahîh*, c.I, s.371, no:523; Tirmizî, *Sünen*, c. IV, s.123, no:1553; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.411, no:9326; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.VI, s.87, no:2313; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.XI, s.377, no:6491; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.II, s.433, no:4063; Ebû Avâne, *Müsned*, c.I, s.330, no:1169; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.III, s.123, no:4334; Tahavî, *Müşkilü'l-Âsâr*, c.III, s.13, no:855; Ebû Hüreyre RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XI, s.546, no:31932; *Câmiu'l-Ehadîs*, c.XIV, s.456, no:14720.

öğren! Mimar Sinan bir cami yapmış, etrafına kaç tane bina koymuş... Çevresine gerdanlık gibi çeşit çeşit müesseseleri koymuş...

Fatih Sultan Muhammed Han, Fatih Camii'ni o tepenin üstüne koyduğu zaman; Saraçhane başına kadar sosyal tesislerini yapmış... Aşhanesi, bîmarhanesi, hastahanesi, yurdu, medresesi ve sâiresi..,

Sen mescidi sadece namaz kılma yeri mi sanıyorsun? Peygamber SAS Efendimiz'in mescidi, sadece namaz kılma yeri miydi? Hayır. Hayatın merkeziydi, hayatın fışkırdığı merkezdi, imanın etrafa yayıldığı yerd. Işık membaıydı, hayat membaıydı, ilim membaıydı, irfan membaıydı.

Camiyi bu vazifelerden ayıklamak, soyutlamak, camiye sadece kubbesinin altında namaz kılınan, kilimli, halılı bir yer yapmak; caminin canını çıkartmak demektir. Kuşu yakalayıp da, kanadını, bacağına, kuyruğunu, gagasını kesip de, "Hah, şimdi kuşa benzedin!" demektir, kuşa benzettir.

Cami sosyal tesissiz olmaz! Cami'nin etrafında insanın İslâmî öğrendiği imkânlar, müesseseler olacak. Onun için, aziz ve muhterem kardeşlerim. Vazifelerinizi idrak edin. Dost acı söyler, düşman güldürür. Hepimiz Allah'ın kullarıyız. Peygamber SAS Efendimiz, bir Abdullah ibn-i Ümm-ü Mektüm RA'a yüzünü kırıştırdı, buruşturdu diye Abese Sûresi indi. Yüzünü kırıştırdı o Peygamber diye Peygamber Efendimiz'e ihtar geldi. Öyle mü'min kula yüz kırıştırma, buruşturma! O imanlı, ona hoşnutsuzluk emaresi olarak yüzünü kırıştırma!" diye ayet geldi.

Habib-i Edibi Muhammed-i Mustafasını, yüzünü kırıştırdığı zaman ikaz eden, ona ihtar eden Allah-u Teâlâ Hazretleri, bizim sayısız günahlarımızın hesabını sormayacak mı? Allah'ın divanında durmaktan korkmuyor muyuz, ürpermiyor muyuz? Bu dünyada yaptıklarımızın hesabının bir gün sorulacağını bilmiyor muyuz?

فَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا يَرَهُ

وَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ شَرًّا يَرَهُ

(الزلزال: 8-7)

(Femen ya'mel miskàle zerretin hayran yerah. Ve men ya'mel miskàle zerretin şerren yerah.)
“Kim zerre ağırlığında bir suç işlerse, günah işlerse, onun karşılığını görecek. Kim de zerre ağırlığında bir hayır işlerse, onun mükâfatını görecek!” (Zilzâl, 99/7-8) diye ayet-i kerimeyi bilmiyor muyuz? Biliyoruz.

Biliyorsak, iyi müslüman olalım! Aslî görevimize gelelim, Allah'ın dinine hizmet edelim! Allah hepinizden razı olsun...

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berekâtühû!..

İçeride müslüman kardeşlerimiz, ziyaretçilerimiz gelmiş. Bana müsaade edin, ben onlara bir hoş geldin diyeyim!

Allah hepinizden razı olsun... Allah hepinizi din yolunda güzel hizmetler eden, canıyla, malıyla her türlü imkânıyla İslâm'a faideli olanlardan

eylesin... Büyük sevaplar kazanmanızı nasib eylesin... Hatta, vefat ettikten sonra bile sevap kazanacak eserler bırakmanızı nasib eylesin... Biliyorsunuz, bir insan öldü mü amel defteri kapanır, defteri dürülür amma; hayırlı evlât bırakanın defteri dürülmez, sevap yazılır. Hayırlı eser bırakanın defteri dürülmez, sevap yazılır. Hayırlı ilim bırakanın defteri dürülmez, sevap yazılır. Arkanızdan sizi sevindirecek, sevap kazanmanıza, kazancınızın devam etmesine sebep olacak eserler bırakmağa bakın! Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin huzuruna sevdiği, razı olduğu kul olarak gitmeğe gayret edin!

Allah-u Teâlâ Hazretleri yardımcınız olsun... Allah hepinizden razı olsun...

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berekâtühû!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

08. 01. 1996 - Me'va Yurdu

Sydney / Avustralya

[Bütün GURBET SOHBETLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
Kürsü